

Rob Bakker ontmoet mensen onderweg in de regio. Elke dinsdag tot en met vrijdag op deze plek.

Vandaag:
Franklin Brigitha (56)
Uit De Rijp
Was verpleegkundige en manager in de pleegzorg; is priester van de Mariakerk in Alkmaar

Tien jaar cadeau

Het leven van Franklin Brigitha is druk, druk, altijd druk. Net heeft de priester van de Mariakerk in Alkmaar-Noord een uitvaartbijeenkomst achter de rug, of een telefoontje maant hem tot bezoek aan een ernstig zieke parochiaan, die niet lang meer te leven heeft.

„In dit werk ben je altijd in functie”, zegt Franklin. „Als ik vakantie heb, ga ik vaak even terug naar Curaçao. Familie en oude vrienden opzoeken. Maar ook dan doen mensen soms een beroep op mij. Het is niet erg. Het hoort erbij.” Franklin werkte jaren in de verpleging. Eerst ‘aan het bed’, later in het management. De roeping ontstond in die tijd. „Ik was al actief in de kerk. Maar de wil om priester te worden, groeide door wat ik in de zorg zag en meemaakte. Aan de houding, het geloof en het sterke

vertrouwen dat zieken uitstralen kun je de aanwezigheid van God aflezen. Dat inspireerde mij om deze weg in te slaan.”

Franklin werd in 2003 tot priester gewijd. Na Oud-West in Amsterdam werd Den Helder/Texel zijn werkgebied. In 2011 volgde de overstap naar Alkmaar-Noord. Veel ingrijpender dan deze veranderingen was de gebeurtenis in de nacht van 23 op 24 december 2007, nu bijna tien jaar geleden.

„Er was een viering geweest in Schoonhoven. Na afloop reed ik in de auto mee terug met twee collega’s: Quinton uit Zuid-Afrika, Juan uit Spanje. Quinton reed, ik zat naast hem, Juan zat achterin. Het vroom, het had gesneeuwd, het was laat, de weg was stil en glad. In de auto hadden we heel veel plezier. Quinton en Juan wilden roken. Quinton draaide daarom het raampje open. Om me te wapenen tegen de kou zette ik de capuchon van mijn jas op, waarbij ik even met mijn hoofd naar voren ging. Waar-

schijnlijk is dat mijn redding geweest. Juist op dat moment slipte de auto, sloeg over de kop en kwam, op z’n kop, in de sloot naast de weg terecht. Dwars door het ijs.”

„Je weet eigenlijk niet wat je overkomt. ‘Dit is het einde’, dacht ik. ‘Ik ga dood’. Ik had mijn ogen dicht maar zag toch van alles uit mijn leven voorbij flitsen. Ik was onder water en merkte dat mijn adem opraakte. Ik voelde afstand ontstaan tussen mij en de wereld. En ik bad: ‘Heer in uw handen vertrouw ik mijn leven’. Het was alsof ik toen, diep vanbinnen, een stem hoorde: ‘Franklin, nu moet je rustig blijven’. Er kwam direct een weldadige rust over mij. Ik maakte mijn gordel los en zocht in de ijskoude duisternis vergeefs naar de anderen. Op dat moment was het alsof iets mij hard omhoog trok. Maar toen ik bovenkwam was er niemand te zien. Geen mens. Het hele pandemonium van ambulances, zwaailichten en hulpverle-

ners kwam nog. Het was een bizarre ervaring, die mij gesterkt heeft in het besef dat God aanwezig is in het leven. Dat op het moment dat ik weer op het droge kwam de maan door de wolken brak, dat zag ik als een teken van boven. In ieders leven is er in momenten van duisternis ook licht. Verder weet ik sindsdien dat het leven niet iets vanzelfsprekends is. Broos en kwetsbaar is het, iets om dankbaar voor te zijn.”

„Quinton en Juan werden later gevonden: de een in de auto, de ander een eindje verder, onder het ijs. Dat was de grootste schok. Tegelijk was ik God oneindig dankbaar dat ik verder mocht leven. Ik zie het nog altijd als een cadeau. Ik heb tien jaar cadeau gekregen. Daar ben ik dankbaar voor. Ik zie wel wat mij nog rest.” Eén concrete wens heeft Franklin nog. „Juan werd in Nederland begraven, Quinton in Zuid-Afrika. Zijn graf heb ik nog nooit bezocht. Dat wil ik ooit nog doen.”